

Kkamenjar

PREKO 7.000 HRVATA I SLOVENACA PARTIZANI UGUŠILI I SPALILI U TVORNICI IMPOL U SLOVENSKOJ BISTRICI

Date 23/05/2017 Views 40 By admin

Partizanski komunisti su nasilno ugurali 7000 Hrvatski vojnika i civila u protuzračno sklonište tvornice „Impol” u Slovenskoj Bistrici (20-ak km od Maribora), a zatim minirali ulaz u sklonište. Žrtve su umirale guše i se u stravi nim mukama. Komunisti ki režim je 1948. otkopao njihove kosti i spalio ih u pe ima tvornice „Impol”. Otkopavanje i spaljivanje su obavili zatvorenici osu eni na smrt, koji su nakon obavljenog posla likvidirani.

Na ene kosti 233 žrtve

U masovnoj grobnici u Slovenskoj Bistrici je ekipa iz ljubljanskoga Instituta za sudsku medicinu ekshumirala kosti 233 žrtve. Posmrtni ostaci stavljeni su u vre e i privremeno pohranjeni u obližnje atomsko sklonište poduze a Impol. Budu i da je mnogo više posmrtnih ostataka još pod zemljom, tvrtka ERGE-ING iz Velenja prekinula je iskapanje dok se ne odredi kona no odlagalište posmrtnih ostataka. Ulaz u stari bunker je ogrā en i pristup mu je zabranjen, a na to upozorava policijska traka. Na brežuljku iznad masovne grobnice nalazi se ku a u kojoj danas s obitelji živi Franc Simon i . Ispri ao nam je da se u Sloveniji nakon ovog stravi nog otkri a podiglo dosta prašine, a ljudi, premda još nevoljko i u strahu, spominju i imena mjesnih partizana koje sumnji e za nevi eni masovni pokolj. Svi spominju Franca Kaca. Kada je o tome rije , najviše se spominje ime Franca Kaca iz Gornje Bistrice, za kojega stariji ljudi pri aju da je kao pripadnik Ozne 1945. i 1946. sudjelovao u masovnom pokolju u njema kom bunkeru duga kom 30-ak metara. Osim Hrvata, tu je ubijeno i dosta Slovenaca, pretpostavlja se ukupno oko 7000 ljudi, pa se Franc Kac u ovom kraju nije osje ao sigurnim. Pedesetih godina zbog toga se odselio u Portorož gdje navodno i danas živi – ispri ao nam je Simon i te dodao da je doista rije o golemoj masovnoj grobnici iz koje je za nedavna iskapanja, unato injenici što je od tragi noga doga aja proteklo pola stolje a, zaudaralo cijelim krajem.

U Slovenskoj Bistrici uspjeli smo prona i Kristinu Skrbinek (87), sestru Franca Kaca koji je osumnji en za pokolj. ula sam se s bratom telefonom prije nekoliko mjeseci. Znam da je živio u Portorožu, ali nije rekao odakle me zove. Ve se nekoliko mjeseci ne javlja i nitko ne zna gdje je. Sve je ovo veliki pritisak na njega pa se pri a da je pobjegao u Njema ku – rekla nam je Katarina Skrbinek. I slovenska policija raspolaže informacijom da Franc Kac više ne boravi na teritoriju Sloveniju. Kacova sestra Kristina nije bila raspoložena za razgovor o bratu i njegovu navodnom sudjelovanju u pokolju tisu a ljudi. Rekla je samo da je bio u partizanima, ali da o njegovim postupcima ne zna ništa jer joj o tome nikada nije pri ao. Dodala je da prati što o svemu tome pišu slovenske novine i da joj je teško. Zdenka Cerar, državna tužiteljica Republike Slovenije, izjavila je da je osumnji eni Kac trebao biti saslušan, ali trenutno je nedostupan jer više ne živi u Sloveniji.

Prema tragi nom otkri u slovenskog tjednika Demokracija, 7000 leševa Hrvata spaljeno je u slovenskome Auschwitzu. Prema “Demokraciji”, vojni su zarobljenici, po Ozninoj naredbi, u tvornici Impol u Slovenskoj Bistrici krajem Drugog svjetskog rata spalili oko 7000 leševa ubijenih hrvatskih vojnika i civila. Ve više desetlje a u Slovenskoj se Bistrici šuškalo kako je krajem Drugoga svjetskog rata u pe i tvornice Impol spaljeno nekoliko tisu a hrvatskih vojnika i civila, no ti doga aji nikad dosad nisu dobili javnu potvrdu, a o sudskoj odgovornosti nekoga ili nekih da i ne govorimo. A kako bi se i

dobila javna potvrda ili pak traženje sudske odgovornosti kad je opet poznato da je i ovo spaljivanje zajedno s masovnim poslijeratnim ubijanjem (povjesnici procjenjuju da je u Sloveniji nakon Drugoga svjetskog rata ubijeno od 200 do 300 tisuća ljudi) tijekom dugih desetljeća bivšega režima bilo najstrože čuvana tajna.

Nešto više o masovnim ubojstvima doznaje se tek nakon osamostaljenja Slovenije, kada osim nekih službenih podataka na svjetlo dana izlaze također i neka potresna svjedočanstva sudionika. “Ložili smo i leševe” Jedno od takvih svjedočanstava je i ono nekadašnjega hrvatskog zarobljenika Srećka Boljanića, koji je sve ispričao svom bratu Marku Troglju, a on ga je, pod uvjetom da ga može objaviti tek kad umru Boljanić i otac mu, objavio 18. veljače 1976. godine u hrvatsko-kanadskom tjedniku Hrvatski glas. U svjedočanstvu Troglju opisuje Boljanićev tragičan životni put. Rodio se 1930. godine u Žeževici na jugu Hrvatske, a 1958. je kao jedan od mnogih poslijeratnih emigranata otisao u Kanadu. Već za dvije godine umro je zbog ozljeda glave, koje je zadobio u vrijeme njegova zarobljeničtva u Jugoslaviji. Pri kraju rata njegov otac je zbog straha od partizana otišao iz doma, a nitko od ukoljena nije znao kamo. Srećko, tada 15-godišnji momak, odlučio je potražiti oca. Priključio se koloni Hrvata koji su bježali iz Jugoslavije te s njima stigao u Dravograd. U masi je susreo bratca koji mu je predložio da se vrati kući.

“Prihvatio sam njegov prijedlog i vratio se u Križevce. Došli su po mene i odveli me. Rekli su da ćemo zajedno potražiti mojega oca te da me neće pustiti iz zatvora dok ga ne nađemo. Od tada pa sve do 1948. godine selili su me iz zatvora u zatvor, iz sela u selo. Petar Boljanić: Nekoliko nas je iz iskopane jame ukrcavalo leševe na vagone, a drugi su ih gurali do tvornice gdje su ih spaljivali u velikoj peći. U grupi sa mnom bilo je još 50 zatvorenika. Kao zarobljenik morao sam obavljati najrazličitije poslove, među ostalim i ložiti ljudska tijela”, kazivao je Boljanić svom bratu. Upravo ovdje i počinje najpotresniji dio svjedočanstva. “Jednoga smo dana stigli u Slovensku Bistricu, gdje su nam podijelili poslove. Neki su pošli otkopavati nasutu jamu u brdu, drugi su polagali tračnice za male željezničke vagoniće. Nakon nekoliko dana otkopavanja pred nama je iznikla velika jama iz koje je izlazio mučan vonj. Smrad je bio toliko jak da nismo mogli nastaviti posao bez maski. Kad smo, smradu usprkos, sredili ulaz u jamu, pred nama se pojavio jeziv prizor, koji neću zaboraviti do kraja života.

Jama je bila puna leševa. Na njima su se mogle dobro prepoznati vojne uniforme, uniforme hrvatske domaće straže, civilna odijela... Majka s djetetom u zagrljaju... Leševi su bili stisnuti kao sardine i još se nisu do kraja raspali. Raspadanje je počelo kad su leševi došli u doticaj sa zrakom”, nastavlja Boljanić. Boljanić je uskoro doznao kamo i zašto vode tračnice male željeznice. “Nekoliko nas je ukrcalo leševe u vagone, drugi su ih gurali do tvornice, gdje su ih spaljivali u velikoj peći. Mnogi od nas su zbog nesnosnog smrada padali u nesvijest, a neki od onesviještenih zajedno s leševima završili su u peći. Policajci stražari tvrdili su nam da se nitko od nas neće vratiti kući jer ćemo svi skončati u peći.”

Vjerojatno bi i on, slično kao i ostali zarobljenici, završio u tvornici koj peći, ali je intervenirao jedan visoki hrvatski komunist, poznanik bratca, koji je svjedočanstvo i zapisao. Boljanić ovako opisuje dane kad je konačno postao slobodan: “Kad su me pustili, otišao sam do jedne slovenske kuće u blizini i zamolio hrane. Dali su mi kruha i soka od jabuke, jer ni oni ništa drugoga nisu imali.

Znali su kakav sam posao u njihovoj blizini radio pa sam ih zato i pitao kako je sve skupa započelo i koliko je ljudi tamo pobijeno. Gazda mi je rekao da je tvornica u ratu radila za Nijemce i da je rov bio sklonište u slučaju zračnih napada. U svibnju 1945. godine partizani su tamo doveli hrvatsku vojsku, zajedno s civilima, ženama i djecom. Naredili su im da uđu u rov s obrazloženjem da će tu prenoćiti, a sutra nastaviti put. Kad su sve ugurali u rov, pred otvor su partizani postavili mine. Jaka eksplozija je potpuno zatrpala ulaz, da su se svi u rovu ugušili. Slovenac mi je rekao da je u rovu bilo oko četiri tisuća vojnika, civila, žena i djece”, nastavlja Boljanić. Tragičan priča Srećka Boljanića prilično se precizno slaže s nekim danas spoznanim i istraženim činjenicama. Činjenica je, naime, da su istražitelji ljubljanskog Instituta za sudsku medicinu prilikom nedavnih iskopavanja u rovu kod tvornice Impol u Slovenskoj Bistrici naišli na željezničke tračnice vrlo slične onima što ih opisuje Boljanić, iako na tom području nikada nije postojao nikakav rudnik. Vrlo je detaljno opisan i sam položaj rova – na početku brda, a pokraj njega je tvornica Impol.

Impol je, kao što to navodi Boljanić, u Drugome svjetskom ratu zaista proizvodio za njemačku vojsku, a rov, odnosno bunker u blizini tvornice, bio je napravljen kao sklonište. Činilo se da je to na i tvrdnja o miniranju ulaza u rov, o čemu je Boljanić u govorio Slovenac koji ga je nahranio. Jer, na saslušanju pred parlamentarnom istražnom komisijom za poratna ubojstva, koju je vodio dr. Jože Pucnik, tadašnji ovlašten pripadnik šefa Ozne za Maribor – desni brijeg (tu je spadala i Slovenska Bistrica), Franc Kac je izjavio kako mu je njegova obavještajka javila da se je druga veća likvidacija u rovu dogodila zimi 1945.

ili 1946. kada su kamioni tri no i vozili ljude u "sklonište". Jedan od stanovnika Slovenske Bistrice, koji je tada bio još dijete, izjavio je kako je jedne zimske no i u njihovu ku u ušao oficir i zatražio da otvore sve prozore i vrata, jer ce do i do velike eksplozije. To se i dogodilo. Ujutro su vidjeli da je skloniste bilo zatrpano. Vrlo je vjerojatno da je Bol i u skloništu zaista vidio djecu hrvatskih domobrana i civila. Naime, oko tjedan dana nakon završetka Drugoga svjetskog rata blizu maloga koruškog mjesta Pliberka (Bleiburga), nedaleko slovenske granice zbile su se poznate masovne likvidacije. Danas se zna da je nekoliko tisu a ljudi iz te kolone odvedeno i u Ko evski Rog, gdje i dandanas pronalaze njihove kosture. Kosturi su otkriveni i tijekom gradnje autoceste blizu Tezna, a ljudski ostaci iz toga masovnog pokolja "pohoda smrti" mogu se prona i razasuti po cijeloj okolici toga kraja. Gotovo je sasvim sigurno da je više tisu a osoba dovedeno u Slovensku Bisticu, od Maribora udaljenu jedva 20 kilometara. Leševi koje je spaljivao Bol i pripadaju toj grupi. Pri a o spaljivanju leševa u tvornici Impol nije jedina iz onih vremena. Prema pri anju preživjelog o evica, slovenska je Ozna 1945. godine iz Celja, navodno, odvela 98 djece u dobi od dvije do 15 godina starosti. Djecu su u zoru doveli u manji industrijski pogon u Liscu (dio Celja), u kojemu su se tada dezinfecirale vojni ke odore. Prema rije ima o evica, zapovjednik je izdvojio 18 najstarijih, a 80 su zatvorili u pogon i usmrtili plinom. Pri a o ovome slu aju uskoro bi trebala biti objavljena u jednoj knjizi, sli no kao i pri a o spaljivanju hrvatskih domobrana i civila. Dovoljno "materijala" kako za povjesni are tako i za sudske vještake. Da se nikada ne ponovi.

2017-05-23 FB

66

Komentarji

Dragutin Safaric Ovakvo objavljivanje je prava glupost, jer autor ovog teksta nema vlastite slike i poznavanja tog terena. Poznajem ovo podru je, više puta sam ga posjetio, to podru je ve oko 20 godina pratim i istražujem. Ove (ponavljaju e) informacije više ne mogu ozbiljno pratiti, jer iznijete informacije nemaju vrijednost, toliko imaju grešaka - zavo enje javnosti. Sada e mi netko pregovarati, kakav to ja odnos imam do žrtava. Ja ga imam, jer sam putovao u mnoge krajeve i mnogo toga sam preskrbio, sakupio mnogo podataka: od Dakse do Jesenica, uzduž i popreko. Hrvati nemaju niti jedno "KROVNO" organizaciju, koja bi skrbrila i sre ivala tu dokumentaciju. Svaki lupeta za sebe - prava ste tragedija a toliko se hvalite o nekoj hrabrosti, samo nedovoljno u pameti.

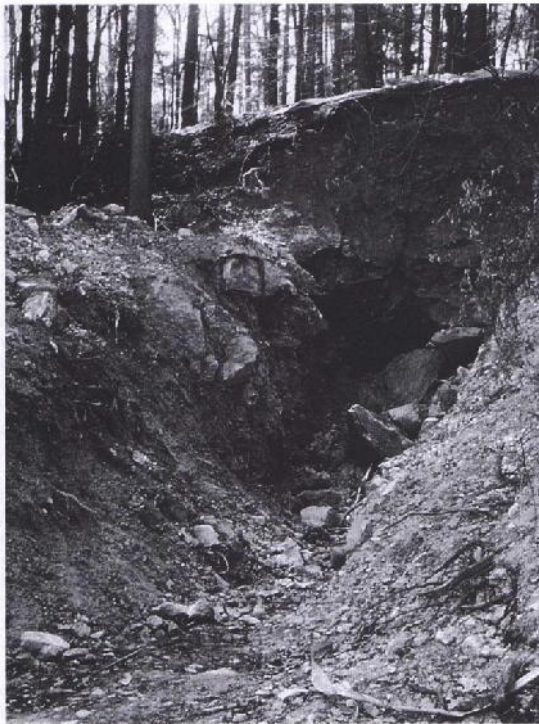
Biserka Kova i Možda Slovenci znaju više nego mi, ali su tek po eli govoriti.

Dragutin Safaric

Ne nije baš tako ga Biserka. Ja operiram sa kartama oko 2 hiljade, Projektant sam u mirovini, moj internetski portal postavljen je bio 2003.g., na njemu je 17 hiljada datoteka. Ve dugo godina radim na digitalnom kartiranje stratišta-grobišta. U Celju sam kao mlad preživio više godina. Jako dobro poznajem to podru je. Spominjanje "Lisca" nije kraj nego je bila tvornica rublja. Žrtava u ekshumaciji rovova "IMPOL", brojka nigdje nije zapisana kao takva. Imam nekoliko slika sa groba ukopanih žrtava na gradskom groblju. Dalje, Spominjanje 7.000 žrtava ja ne osporavam ali je sve to ista zbrka. Nigdje se ne spominje, a govori se o tvornici - metalurgija, odakle bi tolike žrtve "IZVADILI", a zašto bi ih "IZVADILI" ako su bile zatrpane i minirani ulazi. Na podru ju Gornji Doli - Vitanje - Strmec - pa do Bistrice je puno malih rudarskih rovova, u koje su smjestili preko no i žrtve a onda minirali. Sam slu aj jasno govori, da se je to doga alo poslije WW2. Pa bilo je potrebno ponovno kopati rudo za tvornicu IMPOL. Uz rje icu ili potok Bistrica bila je nekada uskotirna pruga za dovoz rude do tvornice. U istoj dolini prema Pohorju je ve u RIMSKO DOBA postojao rudnik !!! Toliko o mojem poznavanju tog kraja za koji se pišu tolike zbrke.

(us tekst – 431 žrtava **DOMA IH** bilo je „zagušeno“ miniranjem tunela tek **u prvom mjesecu 1946.g.)**
»Društvo za ureditev zamol anih grobov« ve je 2000.g. u izdanoj knjizi objavilo ovo crno-bijelo sliku

Med vojno Nemci zgradijo protiletalsko zaklonišče v Zg. Bistrici. Leta 1946 v mesecu januarju v to zaklonišče natlačijo in zaprejo okoli 160 ljudi in jih izvensodno določijo za likvidacijo. Ko zaklonišče napolnijo z ljudmi, oba vhoda zasujejo tako, da podstavijo eksploziv. Nekaj jih ubije eksplozija ostale žrtve pa se zađušijo.

Ove žrtve na spomen tabli nemaju nikakve veze sa **ispaljenim** onih 7 hiljada ljudi

Ovo je moj no ni snimak na gradskom groblju gdje su pohranjene kosti žrtava - doma ina

Na po etku ove objave „Kkamenjar“ je slika koja nema nikakve veze sa svim ovim spomenutim žrtvama. Neki Hrvati „hrvateki“ sami prave svoju nacionalnu sramotu, jer pišu-prepisuju sve i svašta pa i gluposti.